

Vastenactie-campagne 2026

En Hij zei: 'Geven jullie hen maar te eten'

Ter gelegenheid van 65 jaar Vastenactie, bezoeken we in 2026 het Boliviaanse regenwoud van het bisdom Pando. We maken kennis met een inspirerende bisschop, Mgr. Eugenio Coter, én met zijn team. Zij zetten zich dagelijks in om de meest kwetsbare mensen nabij te zijn. Dat doen ze onder meer door voor de zieken te zorgen, voor opvang te zorgen voor kinderen die op straat zwerven en door gevangenen te bezoeken. Kortom: door de werken van barmhartigheid in de praktijk te brengen.

Het campagnethema 2026 komt uit de parabel van de vijf broden en twee vissen. Een menigte van duizenden mensen is bijeen rond Jezus. Ze zijn hongerig en moe, maar er zijn slechts vijf broden en twee vissen. De leerlingen weten niet meer wat te doen. En Jezus zegt dan: "Geven jullie hen maar te eten." Met deze ene zin legt Jezus de verantwoordelijkheid bij zijn leerlingen — en bij ons.

Marie Cruz bij haar jongens

In Bolivia krijgt deze indringende opdracht heel concreet handen en voeten in het werk van bisschop Eugenio en zijn team: het werk van Marie Cruz bijvoorbeeld, die gevangenen bezoekt en voor ze zorgt als een moeder en van zuster Violeta die zorgt voor een buitenschoolse opvang, zo dat jonge kinderen dagelijks een gezonde maaltijd krijgen en een veilige plek hebben om te leren en te spelen. Ze doen geen wonderen. Ze doen wat ze kunnen. En dat is meer dan genoeg.

Dit jaar wil Vastenactie het werk van het bisdom Pando in de gevangenis steunen en de inrichting van een naschoolse opvang financieren zodat kinderen een veilige plek hebben waar ze na school terecht kunnen. U kunt deelnemen aan de jaarlijkse Vastenactie via de collecte in de kerk of rechtstreeks op de QR-code en op www.vastenactie.nl. Daar leest u ook meer over het werk in Pando.

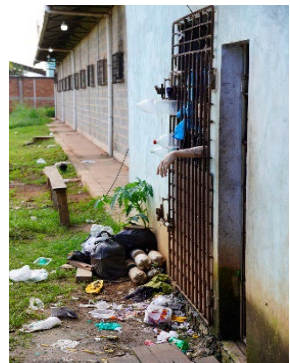

Zuster Violeta die op straat zwervende kinderen een veilige plek geeft en een dagelijkse maaltijd!

Geven jullie hen maar te eten

In november zijn we met de MOV-groep naar de startdag van de Vastenactie gegaan om ons te laten informeren over het gekozen project voor de Vasten van 2026. Dit jaar heeft men als thema gekozen: "Geven jullie hen maar te eten." Met dit thema worden we opgeroepen om in het bisdom Pando in Bolivia mensen te ondersteunen, die zich inzetten voor hun naaste zoals Maria Cruz in de gevangenissen!

De Boliviaanse gevangenissen zijn berucht om hun zware en vaak onmenselijke leefomstandigheden. Veel gevangenissen zijn overbevolkt. In Riberalta zitten bijvoorbeeld dertien mannen in een cel die bedoeld is voor drie personen. Er is dus geen enkele privacy en de overbevolking leidt gemakkelijk tot onderlinge spanningen. Er is weinig of geen scheiding tussen verschillende gedetineerden. Dat betekent dat mensen die zijn veroordeeld en al jaren 'zitten' samen met mensen die net zijn opgepakt. Het betekent ook dat zware criminelen een cel delen met jongens die zijn opgepakt voor kleine vergrijpen. Het rechtssysteem functioneert moeizaam. Mensen zitten vaak maanden, soms jaren in voorarrest en zitten dan gewoon tussen de andere gevangenen. Velen hebben nog geen juridische

procedure gehad, omdat ze analfabeet zijn of geen geboortebewijs hebben. Wie geen papieren heeft, kan zijn recht niet halen en moet vaak eindeloos wachten.

De vrouwen zitten apart en hebben hun jonge kinderen bij zich. Omdat dit een relatief kleine groep is, investeert de overheid niet in de gebouwen. Moeders met baby's zitten er in kapotte, schimmelende gebouwen zonder stromend water, met grote gaten in het dak, lekkages.... In Riberalta is de vrouwengevangenis gehuisvest in de oude, afgekeurde gevangenis van de mannen. De gevangenen moeten zelf hun eten kopen en dat ook zelf klaarmaken. Officieel stelt de overheid een budget beschikbaar, maar in Riberalta wordt er bijvoorbeeld al maanden niets uitbetaald.

"Ik zie hier menselijkheid"

Marie Cruz uit Riberalta, Bolivia, is al 22 jaar betrokken bij het pastorale werk van het bisdom in de gevangenissen van het district Pando. Haar echtgenoot Francisco de la Rocha rijdt haar vrijwel dagelijks naar 'haar' jongens, ondanks haar slechte gezondheid. Om eten te brengen. Om te helpen bij het regelen van de juiste papieren voor hun rechtszaak. Om te luisteren of om een fikse uitbrander te geven. Kortom: om een moeder te zijn waar andere moeders niet kunnen komen.

Al van jongs af aan wordt Marie Cruz liefkozend 'Pincha' genoemd, een verbastering van het Spaanse woord voor prinsesje, en dat is ook zoals de 'jongens' in de gevangenissen in Pando haar noemen. Toen ze hier voor het eerst was merkte ze; "Ik ontmoette hier geen slechte, gevaarlijke mensen. Ja, mensen die fouten hebben gemaakt. Ze waren allemaal even vriendelijk voor me en dat is nog steeds zo. Ze zorgen voor me en beschouwen me als een moeder. Ik zag hier menselijkheid en ze hebben mijn hart gestolen. Dus ik ben gebleven."

De gevangenen worden mensonterend behandeld en verwaarloosd. Ze zijn met velen op een cel en krijgen weinig voedsel. De hygiëne is slecht en er is geen dagbesteding. Marie Cruz brengt bijna dagelijks voedsel naar hen. Ook probeert zij en haar man de gevangenen in de procedures te ondersteunen en contact met hen te hebben om ze psychisch te ondersteunen. Ze zorgt soms voor een advocaat, zodat er m.n. uitzicht ontstaat voor de vaak jonge mannen. Ook willen ze wat aan dagbesteding doen. Er zijn mensen die een groentetuin aan willen leggen naast de gevangenis en ze willen graag een oven zodat ze zelf brood kunnen bakken!